

Hồi 63**Ổ Phục Kích Ngoài Thành Phượng Hoàng**

Cửu Thiên Hiệp lại nghĩ: “Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Thủy Nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên”

Chàng lại đoán thăm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ môn phái đến ... Nhân cơ đó, Cửu Thiên Hiệp không đuổi theo tên Hán lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẻm, lần ra lộ vào giữa khu phố thành Phượng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, hầu ăn uống nghỉ ngơi chờ đến canh tư đi dự hội.

Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cửu Thiên Hiệp chọn được một khách lầu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngồi tịnh khí dưỡng thần.

Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.

Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cửu Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngồi xếp bằng tròn trên giường, lấy Thiết thư ra đọc nghiên cứu.

Đột nhiên ...

Tróc ! Tróc !

Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh gấp nhanh quyển Thiết thư cho vào bọc, vội nhảy phốc xuống giường đi lần lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng “tróc tróc” đáp từ.

Thủ pháp này gọi là “Đàn chỉ truyền âm” một ám hiệu thông thường nhứt giang hồ, nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cửu Thiên Hiệp đã trở nên lịch lãm, đối với các môn, các ngành, các loại trong chốn giang hồ chàng đều rành rẽ và thuộc lòng, khác với lúc xuất đầu lộ diện một đất một trời.

Ngoài song một giọng nói lạnh lót, bảo khế vào phòng:

- Mở cửa ra ! Ta đấy mà !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm kỳ hoặc, chột hiểu ra ... vội đáp khế:

- A ! Có phải Bích cô nương đấy không ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng giọng oanh đáp lời:

- Đã nhận được tiếng của ta ... hãy mở cửa ra mau !

Cừu Thiên Hiệp ngăn người ra. Chỉ đêm khuya canh vắng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lứa ngồi đàm đạo, thật là một điều đáng sợ, vì miệng thế sẽ mĩa mai.. do đó, Cừu Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái ...

- Soạt !

Một bóng người tung cửa song mà vào trong.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đề phòng, thất kinh kêu:

- Úy !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bước đến đứng bên đèn, mày ngài chớp nhẹ mím cười hỏi:

- Người sợ ta cướp “thiết thư” hay là sợ ta hành thích mà giở trò gì lạ thế ?

Nói xong, nàng đưa mắt láo liên nhìn khắp gian phòng, lại bữu môi hỏi:

- Một người thôi sao ?

Cừu Thiên Hiệp mím cười khổ sở đáp:

- Dĩ nhiên là một người ? Chẳng lẽ còn có người thứ hai ?

Bích Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt, bằng giọng trầm buồn hỏi tiếp:

- Nhan phó giáo chủ đâu ? Các người ngon ngọt với nhau lắm mà, ca ca, muội muội một bước chẳng rời nhau ... ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm thẹn thường đỏ mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này ... Nhan cô nương với ta ... ư ? ... Với ta ... như ...

Bích Lệ Hồng hỏi nhanh:

- Như ... thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào đáp:

- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên giang hồ, cũng như đối với Bích cô nương vậy ... chúng ta đều là bạn ! Nào có gì khác lạ đâu. Bích cô nương chớ nghĩ lầm mà tội cho ... tôi lắm !

Bích Lệ Hồng hờn dỗi gay gắt bảo:

- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc ! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiểu tốt. Còn nàng là phó giáo chủ Huyết quang giáo, mà giáo phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc !

Cừu Thiên Hiệp há hốc mồm vì quá thẹn, ghen ngào nói:

- Việc này ... Bích cô nương ...

Bích Lệ Hồng cau mày ngắt lời cười nhạt:

- Ta nói sai hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm bức mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bằng giọng nói trang trọng hỏi:

- Bích cô nương, chuyện này xin cô nương xét lại ... tại hạ xin hỏi có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đến đây chẳng, lệnh tôn Bích tiên bối có mặt tại Phượng Hoàng thành này chứ ?

Bích Lệ Hồng cau mày khó chịu, gương mặt hồng nhan thoáng đượm những tia buồn man mác, dịu giọng bảo khẽ:

- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ họp chẳng ít ! Ta lấy làm ái ngại, vì mãnh hổ nan địch quần hồ ... vậy ... thiếu hiệp hãy cẩn thận một đôi phần !

Cừu Thiên Hiệp tấm thân cơ khổ linh đình, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm, không một nguồn an ủi, bấy giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niềm cảm kích muôn vàn.

Đêm nay ước hội tại thành Phượng Hoàng, từ vị chưởng môn Thiếu Lâm tự là Ngô Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm và cảm mến chàng cả, tuy chàng không biết sợ hãi ai ... nhưng tinh thần cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

- o O o -